

Projektbidrag 2012

Vogue / Strike a pose
5000 tecken

Jag har sedan länge intresserat mig för hur massproducerade bilder av människor bygger på gemensamma förenklingar och förutfattade meningar. Jag har fördjupat mig i hur dessa bilder produceras och reproduceras, var de är verksamma och hur de egentligen ser ut fråntagna sitt sammanhang. Jag tror att dessa bilder, som återfinns i såväl finkultur som popkultur och används inom alla möjliga områden där människor porträtteras: journalistik, reklam, mode, film, fotografi, tv, litteratur, teater etc, påverkar hur vi tänker om oss själva och andra. I ett samtal med Maria Morberg för den fotografiska tidskriften Motiv (finns på www.kiracarpelan.se) talade jag om detta som vi då kom att kalla Den platta bilden. Det är en träffande benämning på det som utgör den röda tråden i mitt konstnärskap. I en rad arbeten har jag undersökt på olika vis just hur den platta bilden gestaltas. Jag har både använt mig av skådespelare och agerat själv. Mina referenser har i många fall kommit från film och annan rörlig bild men också från litteratur, mode och reklam. Gemensamt för flera arbeten är också att de undersöker hur dessa bilder fungerar när de blir till karaktärer i en berättelse. Min metod för att få syn på hur de fungerar har varit en form av dekonstruktion. Första gången jag använde mig av det var i verket Hemstad – del 2. Det var något som uppstod i mötet med webben som konstnärligt verktyg och rum för berättande. Verket (finns på www.nonce.se) handlar om hur jag föreställer mig att minnet fungerar. Där existerar ingen synlig ordning och former och färger förändras, splittras, förstörs. Vissa saker får man aldrig riktigt tag i. Hemstad är ett biografiskt arbete om identitet och historia som ledde mig vidare in på frågor om den generella gestaltningen av kvinnor. I filmen Untitled prövar jag kamerans makt som ställföreträdande (manligt) subjekt i relation till två kvinnliga objekt och deras försök till en kommunikation med varandra. Stilen härmar Franska nya vågens filmer men driver öppet med sin egen form i ett metalager. I filmen efter den, Kvinnan utan egenskaper, prövade jag min konstnärliga metod i ett forskningsprojekt och fann att det var ett relevant sätt för mig att arbeta på. I min konstnärliga process ingår ofta en analys tillsammans med en gestaltning i rörlig bild och text och jag upptäckte att jag kan åstadkomma en slags kunskap genom mitt sätt att öppet pröva en tes i en konstnärlig gestaltning. Men i mitt senaste verk Modellfabriken finns ingen reflekterande text. Filmen är skapad av ett dokumentärt material, smygfilmade under ett besök på en kommersiell fotostudio i Stockholm, som okommenterat visas i den ordning det filmades. Filmen blir istället till en kommentar i sig, ett klipp reality-show där det inte är någon mening att reda ut vem som agerar för vem och vilken kamera som skapar det huvudsakliga dokumentet, studios stillbildskamera eller min mobilkamera. I verkligheten är den senare problematisk. Just nu i vår tid och kanske för en lång tid framöver är den ett osynligt vapen. Hade jag presenterat mig och bett om lov hade jag inte fått filma. Erfarenheten av att vara stillbildsmodell ledde mig in i nästa verk som jag arbetar med för närvarande och är det ena av två spår som fortsätter på temat Den platta bilden. Det är Vogue/Strike a pose, ett flerdelat videoverk som ingår i

serien med arbeten om modellen, utförandet och föreställningen, och det projekt som den här ansökan avser. Titeln refererar till Madonnas låt från 1990 och företeelsen voguism. Till arbetet hör för närvarande ett kringmaterial i form av skisser, tidningsklipp och webtexter varav en del finns bilagt i arbetsprov-setet till den här ansökan. I det här verket agerar jag igen själv framför kameran. Jag framför en koreografi baserad på olika modell-poser hämtade från mode-magasin. Som referenser använder jag modedefotografi, klassisk dans och kampsport. Jag vill lyfta fram träningen, repetitionen och kroppsarbetet som modellen utför. Verket kommer att visas i en separatutställning på det nystartade och konstnärsdrivna galleriet Minibar på Hälsingegatan 33 i Stockholm. Galleriet är relativt litet och min presentation av det här arbetet anpassas till det och kräver därför ingen stor budget. Det sökta beloppet täcker lön till mig och två medarbetare/mentorer samt materialkostnader.